

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg J. F. Kennedyja 11

P-1707/2023

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

i

R J E Š E N J E

Trgovački sud u Zagrebu, po sutkinji Dini Jellin, u pravnoj stvari tužitelja Druga fundacija SPV d.o.o., OIB 25132169807, Lonjička ulica 2A, Zagreb, kojeg zastupaju odvjetnici iz Odvjetničkog društva ŽUPAN, BABIĆ & ANTUNOVIĆ d.o.o., Zagreb, protiv tuženika PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, kojeg zastupaju odvjetnici iz Odvjetničkog društva Šooš Maceljki, Mandić, Stanić & Partneri d.o.o., Zagreb, radi isplate, radi isplate, nakon javne, glavne rasprave zaključene 26. svibnja 2026., u prisutnosti punomoćnika stranaka, s danom objave 16. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., OIB: 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 50, naknaditi tužitelju Druga fundacija SPV d.o.o., OIB 25132169807, Lonjička ulica 2A, Zagreb, iznos od 11.661,53 EUR sa zateznim kamatama koje teku od 13. lipnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a u slučaju promjene po čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, sve u roku od 15 dana.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 24.682,49 EUR sa zateznim kamatama, kao i zahtjev tužitelja za isplatu zateznih kamata na iznos od 11.661,53 EUR po stopi iznad stope dosuđene t. I. izreke presude do stope koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za osam postotnih poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine, a referentna

stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije Europske središnje banke, tekućom od dana donošenja presude pa do isplate, kao neosnovan.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 1.000,00 EUR sa zateznim kamatama od 16. lipnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

IV. Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 1.350,00 EUR sa zateznim kamatama od 16. lipnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

V. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 11.949,29 EUR sa zateznim kamatama, kao neosnovan.

VI. Odbija se dio zahtjeva tuženika za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 2.400,00 sa zateznim kamatama, kao neosnovan.

i

r i j e š i o j e

Utvrđuje se da je povučen manifestacijski zahtjev od 13. lipnja 2023.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 13. lipnja 2023. navodi da su pravni prednik tužitelja Igor Jakovljević, kao korisnik kredita i tuženik, kao davatelj kredita 19. prosinca 2006. sklopili ugovor o kreditu br. 9012181179. Navedenim ugovorom o kreditu je tuženik odobrio i stavio na raspolaganje korisniku kredita kredit u iznosu od 240.000,00 CHF u protuvrijednosti u kunama. Ugovorom o kreditu ugovorena je promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula vezana na švicarski franak, bez jasnih parametara po kojima bi tužitelj mogao biti obaviješten i imati saznanja o konkretnim stopama i tečaju koji će se primjenjivati pri obračunu mjesečnih anuiteta, niti je mogao utjecati ili pregovarati s tuženikom, pa su se tako i kamatna stopa i tečaj za vrijeme trajanja ugovornog odnosa više puta mijenjani na štetu korisnika kredita. Poziva se na presudu ovog suda, posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013., a koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH, posl. br. PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. Poziva se na načelo savjesnosti i poštenja i jednake vrijednosti činidaba te Zakon o zaštiti potrošača. Objašnjava da se zapravo radi o kunsom kreditu koje je samo knjigovodstvo tuženika iskazalo kao kreditiranje u švicarskim francima. Korisnik kredita je kreditiran u kunama i sam kredit mu je isplaćen u kunama. U ugovoru stoji da se radi o kunskoj protuvrijednosti ali jedina

valuta o kojoj su korisnik kredita i tuženik dogovarali bila je kuna. Troškove obrade kredita naplaćeni su u kunama. Svi popratni troškovi u vezi kredita naplaćeni su u kunama. Tuženik je procjenu kreditne sposobnosti korisnika kredita vršio u kunama. Tuženik je sredstva za kredit povukao iz depozita građana s kojima je raspolagao te zbog ovog kredita nije imao niti jedan franak. Tuženik je povrat kredita vezao uz kretanje CHF na svjetskom monetarnom tržištu, a pritom korisnika kredita nije niti izvijestio, niti upozorio da sudjeluje u visoko složenom financijskom poslu. Radi se o anuitetnoj otplati, a što znači da korisnik kredita u prvim godinama kredita otplaćuje uglavnom kamate, što je dodatno omogućilo tuženiku da jednostranim i nezakonitim povećanjem kamata povećava obvezu korisnika kredita dok je sama glavnica rasla zbog činjenice jer je bila vezana uz CHF, a čiji je tečaj rastao. Poziva se čl. 295. i 296. Zakona o obveznim odnosima. Ističe da se radi o unaprijed sastavljenom ugovoru po principu uzmi ili ostavi, odnosno tipskom ili adhezijskom ugovoru. Navodi da je korisnik kredita s tuženikom zaključio i dodatak 4. prosinaca 2015. Objašnjava da je cilj Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju bio izjednačiti korisnike kredita u švicarskim francima s korisnicima kredita u valuti EUR. Time je tuženik napravio projekciju kredita kao da je kredit otpočetak bio u EUR, obračunavao je promjenjivu kamatnu stopu koja se primjenjivala na eurske kredite i taj fiktivni plan otplate zatvarao sa stvarnim uplatama koje je korisnik kredita učinio do tada te je na taj način utvrđivao je li potrošač pretplatio što po kreditu ili ostao što dužan dok se nastala preplata nije vraćala potrošaču već se koristila za podmirenje budućih obveza po konvertiranom kreditu. Korisnik kredita morao je prihvatiti dodatak u roku od 30 dana po čl. 19.e st. 5. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju. Zaključuje da korisnik kredita nije oštećen za pretplatu nastalu uslijed jednostrano promijenjene kamatne stope i valutne klauzule, a zbog čega ima pravo na povrat svih preplaćenih iznosa. Tužitelj objašnjava da u ovom predmetu potražuje povrat preplaćenih iznosa po osnovi valutne klauzule. Nadalje, ističe da je s korisnikom kredita sklopio ugovor o ustupu tražbine. Nije u mogućnosti odrediti tužbeni zahtjev jer ne raspolaže s potrebnim ispravama dok i nakon pribave potrebnih isprava nužno je provesti financijsko-knjigovodstveno vještačenje. Stoga se tužitelj obratio tuženiku sa zahtjevom za dostavom ugovorne dokumentacije ali od tuženika nije primio traženu dokumentaciju. Objašnjava da je tuženik dužan čuvati isprave 11 godina nakon isteka poslovnog odnosa po Zakonu o kreditnim institucijama. Slijedom iznesenog, postavlja manifestacijski zahtjev po čl. 186.b st. 3. Zakona o parničnom postupku. Predlaže da sud naloži tuženiku da naknadi tužitelju novčanu tražbinu u domaćoj valuti sa zateznim kamatama koje teku od dospijeca svakog pojedinog iznosa do isplate, a koju novčanu tražbinu će s pojedinim iznosima odrediti kada tuženik dostavi isprave iz manifestacijskog zahtjeva te nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije. Navodi da tužitelj nema pravni interes za ovu tužbu. Ističe da se radi o strogo osobnoj tražbini koja se ne može prenositi. Poziva se na čl. 80. st. 1. Zakona o obveznim odnosima. Ističe da tužitelj nije potrošač. Navodi da je predmet ustupa nepostojeća i neodređena tražbina. Zbog navedenog ugovor o ustupu je ništetan. Navodi da tužitelj ne može postavljati zahtjev za isplatu bez prethodno postavljenog deklaratornog zahtjeva za utvrđenje ništetnosti po čl. 327. Zakona o obveznim odnosima. Poziva se na Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju koji je stupio na snagu 30. rujna 2015. Navodi da je zakonodavac zbog porasta tečaja i kamatne

stope intervenirao na način da je donio navedeni Zakon s ciljem uspostavljanja ravnoteže između ugovornih strana. Svrha je tog Zakona bila izjednačiti položaj dužnika s kreditima u CHF s položajem dužnika koji su imali kredite od početka denominirane u EUR. Poziva se na čl. 19.c Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju kojom je propisano da konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran te propisuje način izračuna. Nakon stupanja na snagu navedenog Zakona ugovorne strane ne mogu na temelju instituta stečenog bez osnove potraživati isplate. Naime, vraćanje preplate određeno je navedenim Zakonom, odnosno dodatkom koji je sklopljen na temelju Zakona. Time je korisnik kredita već restituiran. Poziva se na odredbe dodatka. Dodatak je u cijelosti usklađen sa zakonskim odredbama i propisanom metodologijom obračuna konverzije. Korisnik kredita je sklapanjem dodatka izrazio svoju volju da se odnosi među strankama reguliraju upravo na način kako je to sadržano u dodatku. Tuženik je korisnika kredita informirao o svim parametrima konverzije. Tuženik je za te potrebe izradio kalkulator kojim je svakom pojedinom potrošaču učinio dostupnim, preko mrežnih stranica, izračun. Svakom potrošaču tuženik je omogućio pristup povijesnom pregledu općih uvjeta kreditiranja, povijesnom pregledu odluka o kamatnim stopama, dnevnih tečajeva itd. Tuženik je pribavio mišljenje ovlašten revizora o tome je li kalkulator izrađen po čl. 19.c Zakona. Korisnik kredita nije bio obavezan prihvatiti konverziju i sklopiti dodatak. Prihvatanjem tužbenog zahtjeva izgubila bi se svrha intervencije zakonodavca. Na taj način ispalo bi da se navedeni Zakon ne primjenjuje. U slučaju da sud odluči provoditi vještačenje, tuženik predlaže da vještak uzme u obzir i tzv. negativne vrijednosti. Ističe da je valutna klauzula dopuštena. Poziva se na čl. 22. Zakona o obveznim odnosima. Navodi da je potraživanje tužitelja zastarjelo. Predlaže odbaciti tužbu, podredno odbiti tužbeni zahtjev, kao neosnovan.

3. Tužitelj u podnesku od 3. studenog 2023. navodi da je s korisnikom kredita sklopio ugovor o ustupu te je obavijestio tuženika o navedenom ugovoru. Poziva se na čl. 80. st. 1., čl. 82. i čl. 84. st. 1. Zakona o obveznim odnosima. Navodi da iz ugovora o kreditu proizlazi da se radi o potrošaču. Oспорava prigovor zastare. S navedenim u vezi, poziva se na odluku Vrhovnog sud RH, posl. br. Rev-2245/17-2 od 20. ožujka 2018. Također, poziva se na presudu Suda EU br. C-472/20 u kojem je sud zauzeo stav da nacionalni sud u slučaju kada ugovor zbog ništetnosti glavnog predmeta ne može opstati mora uspostaviti stanje kao da ugovora nije niti bilo, drugim riječima mora proglasiti takav ugovor ništetnim, a ako bi posljedice ništetnosti bile štetne za potrošača, onda najviši nacionalni sud mora izuzećem ništetnih ugovornih odredbi omogućiti opstanak ugovora uz vraćanje svih koristi koje je nepoštena banka imala. U toj presudi sud zauzima stav da interesi potrošača moraju biti zaštićeni. Poziva se na čl. 296. st. 1. i 3., čl. 322., čl. 327. st. 1. i čl. 329. st. 1. Zakona o obveznim odnosima te čl. 59., čl. 81. i čl. 90. Zakona o zaštiti potrošača. Potpisivanjem dodatka nije riješeno pitanje spornih odredbi ugovora u kojima se ugovarala promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula. Dodacima se ne rješava pitanje preplaćenih kamata već se uređuje pitanje kamatne stope nakon sklapanja dodataka. Konverzija se odnosi isključivo na ugovorne obveze proizašle iz ugovora o kreditu, a niti jedna odredba Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ne širi primjenu konverzije na druge, izvanugovorne odnose među strankama. Na ovaj predmet ne mogu se primijeniti zaključci iz oglednog postupka Gos-1/2019 od 4. ožujka 2020. Poziva se na rješenje Vrhovnog suda RH posl. br. Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. I u

oglednom postupku zauzet je stav da tužitelj ima pravni interes za podnošenje kondemnatornog zahtjeva i u slučaju konverzije. Sklapanjem dodatka o konverziji tuženik je korisniku kredita priznao samo manji dio preplate ali nije izvršio potpunu restituciju na koju tužitelj ima pravo prema presudi Suda EU br. C-118/17. Sklapanjem dodatka nije prestala izvanugovorna odgovornost tuženika na ime vraćanja stečenog bez osnove. Suprotnim postupanjem potrošač s konvertiranim kreditom diskriminiran je u odnosu na potrošače koji nisu konvertirali kredit.

4. Podneskom od 24. lipnja 2025. tužitelj je, nakon provedenog vještačenja, postavio određen tužbeni zahtjev na način da je pojasnio da na ime razlike između anuiteta po osnovi valutne klauzule potražuje iznos od 36.344,02 EUR sa zateznim kamatama na pojedinačno specificirane iznose.

5. Tijekom postupka sud je pročitao obavijest o preuzimanju tražbine, zahtjev za dostavom dokumentacije, prijedlog izvansudske nagodbe (list 11. spisa), dodatak ugovoru o kreditu (listovi 12. – 16. spisa), plan otplate (list 17. spisa), nalog (list 18. spisa), informacije o kretanju tečaja za valutu EUR i parametra promjenjivosti kamatne stope 6M EURIBOR-a (list 19. spisa), kretanje srednjeg tečaja PBZ-a za EUR (list 20. spisa), dopis tuženika od 4. prosinca 2015. (list 21. spisa), ugovor o ustupu/prijenosu tražbine sklopljen između Igora Jakovljevića i tužitelja od 8. lipnja 2023. (listovi 23. - 28. spisa), obavijest o ustupu tražbine (list 29. spisa), ugovor o kreditu sklopljen između tuženika i Igora Jakovljevića od 19. prosinca 2006. (listovi 30. – 37. spisa), dopis revizije kalkulatora (listovi 72. – 74. spisa), saslušao svjedoka Igora Jakovljevića (listovi 160. i 161. spisa), pročitao nalaza i mišljenje stalnog sudskog vještaka Darka Prpića iz Darfin d.o.o. od 2. lipnja 2025. (listovi 172. – 226. spisa) te dopunu nalaza i mišljenja od 26. siječnja 2026. (listovi 256. – 258. spisa).

6. Sud je, također, pročitao i cjelokupnu sudsku praksu, koja prileži spisu, a djeluje snagom svoje pravne argumentacije.

7. Raspravnim rješenjem od 26. svibnja 2026 (list 281. spisa) sud je odbio preostale predložene, a neizvedene dokazne prijedloge, kao nevažne, radi utvrđenja odlučnih činjenica te jer je činjenično stanje u dovoljnoj mjeri bilo razjašnjeno za donošenje meritorne odluke.

8. Ocjenom izvedenih dokaza, na temelju odredbe iz čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/1991., 91/1992., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 28/2013., 89/2014. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/2025. - dalje u tekstu: ZPP) sud je zaključio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

9. Predmet spora je zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 36.344,02 EUR po osnovi preplate po ništetnim odredbama o valutnoj klauzuli u CHF iz ugovora o kreditu, sklopljenog između pravnog prednika tužitelja i korisnika kredita Igora Jakovljevića te davatelja kredita, ovdje tuženika, br. 9012181179 od 19. prosinca 2006.

10. Između stranaka nije sporno da su pravni prednik tužitelja, odnosno korisnik kredita Igor Jakovljević i davatelj kredita, ovdje tuženik sklopili ugovor o kreditu br.

9012181179 od 19. prosinca 2006. kojim ugovorom je tuženik, kao davatelj kredita, korisniku kredita odobrio kredit u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 240.000,00 CHF obračunato po srednjem tečaju tuženika važećem na dan plaćanja kredita. Između stranaka nije sporno da je tuženik korisniku kredita odobrio kredit s valutnom klauzulom u CHF. Ujedno između stranaka nije sporno da je korisnik kredita s tuženikom sklopio dodatak navedenom ugovoru o kreditu. Između stranaka nije sporno da je dodatak ugovoru o kreditu sklopljen na temelju Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju iz 2015. Između stranaka nije sporno da je kredit otplaćen.

11. Sporno je ima li tužitelj pravni interes za podnošenje tužbe u ovome predmetu. Sporna je aktivna legitimacija. Sporno je je li tražbina korisnika kredita, odnosno pravnog prednika tužitelja prenosiva ili je strogo osobne naravi. Između stranaka je sporno je li mogao korisnik kredita prenijeti tražbinu na tužitelja. Među strankama je sporno ima li ugovor o cesiji sve potrebne elemente, odnosno je li u ugovoru o cesiji određena ili određiva tražbina koja se prenosi. S navedenim u vezi, između stranaka je sporno je li ugovor o cesiji ništetan. Sporan je osnov i visina. Sporno je je li potraživanje tužitelja zastarjelo. Sporno je treba li tuženik platiti tužitelj iznos od u konačnici 36.344,02 EUR sa zateznim kamatama na ime stečenog bez osnove po ništetnim odredbama o valutnoj klauzuli iz ugovora o kreditu. Sporno je je li korisnik kredita oštećen time što je sklopio dodatak o konverziji. Sporan je tijek zateznih kamata.

12. Uvidom u ugovor o ustupu/prijenosu tražbine (cesija), koji je sklopljen između korisnika kredita, odnosno pravnog prednika tužitelja Igora Jakovljevića i tužitelja od 8. lipnja 2023. (listovi 23. - 28. spisa) vidljivo je da je korisnik kredita, kao ustupitelj, ustupio tužitelju, kao primatelju, novčanu tražbinu prema tuženiku po osnovi ništetnih odredbi ugovora o kreditu br. 90012181179 od 19. prosinca 2006.

13. Tuženik je obaviješten o ugovoru o cesiji i to dopisom korisnika kredita od 8. lipnja 2023. (list 11. spisa). Tuženik je uredno zaprimio navedeni dopis 13. lipnja 2023., a što proizlazi iz prijemnih štambilja na dopisu.

14. Zbog navedenog, a kako je tražbina, koja je predmet spora u ovoj pravnoj stvari, prenesena na tužitelja, to je tužitelj aktivno legitimiran nastupati u ovoj parnici, odnosno podnijeti tužbu protiv tuženika, suprotno neosnovano istaknutom prigovoru nedostataka aktivne legitimacije.

15. Prema odredbi iz čl. 80. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj: 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 126/2021., 114/2022., 156/2022. i 155/2023. – dalje u tekstu: ZOO) vjerovnik može ugovorom sklopljenim s trećim prenijeti na ovoga svoju tražbinu, osim one čiji je prijenos zabranjen zakonom ili koja je strogo osobne naravi ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga. Znači, ne mogu se prenijeti tražbine: a) čiji je prijenos zabranjen zakonom, b) strogo osobne naravi i c) koje po svojoj naravi se protive prenošenju na drugoga.

16. U ovom postupku tuženik neosnovano tvrdi da je tražbina pravnog prednika tužitelja strogo osobe naravi. Naime, radi se o tražbini ustupitelja, koji je potrošač, sukladno odredbi iz čl. 3. st. 1. t. 1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 96/03., dalje u tekstu: ZZP/03), a koji je bio važeći u trenutku sklapanja ugovora o

kreditu, dok je primatelj (ovdje tužitelj) pravna osoba (dakle, nije potrošač). Pritom je tražbina koje je predmet ustupa novčana tražbina, odnosno imovinsko-pravno potraživanje, koje nije strogo osobne naravi, neovisno o svojstvu ustupitelja, kao potrošača, a niti se narav takve tražbine protivi ustupu.

17. Zbog navedenog, a kako se radi o novčanoj tražbini koja se može ustupiti, suprotno svim osporavanjima tuženika, to valja zaključiti da je ugovorom o ustupu tražbine bilo dopušteno novčanu tražbinu pravnog prednika tužitelja prenijeti na tužitelja.

18. Nadalje, valja navesti da promjena u osobi vjerovnika ne utječe na identitet same tražbine, pa nije odlučno to što je ustupitelj bio potrošač, a primatelj (ovdje tužitelj) to nije. Naime, identitet tražbine ustupom nije promijenjen, a što proizlazi iz odredbe čl. 84. st. 1. ZOO-a kojom je propisano da primatelj ima prema dužniku (ovdje tuženiku) ista prava koja je ustupitelj imao prema dužniku do ustupanja.

19. Iz ugovora o ustupu proizlazi da sklapanjem tog ugovora ustupitelj Marinko Tomić prenosi na tužitelja sve tražbine prema tuženiku po ugovoru o kreditu iz 2006 i to po osnovi ništetnih odredbi navedenog ugovora o kreditu s naslova valute, kamata i svih plaćenih naknada. Također, tužitelj u cijelosti prima prenesene tražbine (čl. 2. st. 1. u vezi s čl. 1. ugovora o ustupu).

20. Iz navedenog sud zaključuje, a suprotno osporavanju tuženika, da je tražbina koja se prenosi ugovorom o ustupu odrediva. Naime, radi se o novčanoj tražbini, odnosno o imovinsko pravnom zahtjevu po osnovi ništetnih odredbi na ime valute, kamate te plaćenih naknada, a sve iz ugovora o kreditu, sklopljenog između pravnog prednika tužitelja i tuženika.

21. Prema odredbi iz čl. 269. st. 1. ZOO-a objekt ugovorne obveze je činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju. Pritom po čl. 269. st. 2. ZOO-a činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva. Činidba je odrediva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odrede (čl. 272. st. 1. ZOO-a). Suprotno osporavanjima tuženika, ugovor o cesiji sadrži sve podatke s pomoću kojih se može odrediti činidba koja se prenosi između korisnika kredita i tužitelja. Zbog navedenog, ugovor o cesiji nije ništetan po čl. 270. st. 1. ZOO-a, a čime je takve prigovore tuženika valjalo otkloniti, kao neosnovane.

22. Zaključno, novčana tražbina potrošača na temelju potrošačkog ugovora iz 2006. zadržava takvo svojstvo i nakon ustupa tražbine osobi koja nije potrošač, kao u ovom slučaju. To znači da se i u odnosu na tužitelja, kao primatelja, te tražbine i tuženika, kao dužnika, primjenjuju propisi koji se odnose na zaštitu potrošača, pa tako i pravomoćne presude u kolektivnom sporu za zaštitu potrošača, suprotno osporavanjima tuženika.

23. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013. je, među ostalim, odlučeno da:

"Drugotuženik Privredna banka Zagreb d.d. (ovdje tuženik) u razdoblju od 1. studenoga 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedila kolektivne interese i prava

potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora drugotužena Privredna banka Zagreb d.d. kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time drugotužena Privredna banka Zagreb d.d. postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03) u razdoblju od 1. studenoga 2004. do 6. kolovoza 2007. i to čl. 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to čl. 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima, ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom drugotuzene Privredna banka Zagreb d.d. i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora drugotužena Privredna banka Zagreb d.d. kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku drugotuzene Privredna banka Zagreb d.d. o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time drugotužena Privredna banka Zagreb d.d. postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007. i to čl. 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to čl. 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima."

24. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. br. PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018., među ostalim, je odlučeno:

"Utvrđuje se da su prvotuženik Zagrebačka banka d.d. u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008., drugotuženik Privredna banka Zagreb d.d. (u ovom predmetu tuženik) u razdoblju od 1. studenog 2004. do 31. prosinca 2008., trećetuženik Erste&Steiermärkische Bank d.d. u razdoblju od 1. travnja 2004. do 31. prosinca 2008., četvrtotuženik Raiffeisenbank Austria d.d. u razdoblju od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008., petotuženik Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008., šestotuženik OTP banka Hrvatska d.d. u razdoblju od 1. rujna 2004. do 31. prosinca 2008. i sedmotuženik Societe generale-Splitska banka d.d. u razdoblju od 1. listopada 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu

kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/13) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

25. Ugovor o kreditu sklopljen je 19. prosinca 2006., dakle, u razdoblju kada je tuženik sklapao ugovore o kreditu denominirane u kunama sa valutnom klauzulom u CHF, pritom koristeći nepoštene i time posljedično ništetne odredbe jer potrošače nije u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana

26. Tužitelj se u tužbi poziva na pravno utvrđenje iz presude kojom su prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava (čl. 502.a st. 1. ZPP-a).

27. Zbog navedenog, ovaj sud je vezan za utvrđenja i odluku suda iz postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača – presudu Trgovačkog suda u Zagrebu, posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. br. PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018.

28. Prema odredbi čl. 81. st. 1. ZZP-a/03 ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

29. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (čl. 81. st. 2. ZZP-a/03).

30. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (čl. 81. st. 4 ZZP-a/03).

31. Nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive (čl. 84. ZZP-a/03).

32. Nepoštena ugovorna odredba je ništava (čl. 87. ZZP-a/03).

33. Radi utvrđenja odlučnih činjenica je li sporna odredba ugovora o kreditu bila razumljiva korisniku kredita, kao i je li korisnik kredita s djelatnikom tuženika pregovarao oko pojedine odredbe, sud je pročitao ugovor o kreditu, kao i odlučne

činjenice radi li se o unaprijed formuliranom ugovoru, sud je saslušao svjedoka Jakovljevića.

34. Sud je saslušao svjedoka Igora Jakovljevića koji je naveo da mu je ponuđene sklapanje ugovora u valuti EUR i CHF ali da mu je naglašeno da je CHF povoljnija opcija. Nije dobio nikakve prospekte i promotivne materijale. Nije upoznat s rizicima. CHF mu je objašnjen kao povoljnija opcija uz nižu kamatnu stopu. Nije upozoren na kretanje tečaja. Ugovor je pročitao. Nije mu prezentirano da bi moglo doći do drastičnog porasta tečaja. S bankom nije mogao pregovarati o pojedinim odredbama ugovora. Kredit je podigao za kupovinu stana (listovi 159. – 161. spisa).

35. Sud je prihvatio iskaz svjedoka jer je iskazivao sukladno pisanoj izjavi prethodno danoj, kao i ispravama u spisu čime je svjedok uvjerljiv i dosljedan.

36. Iz navedenog sud je zaključio da sporna odredba o valutnoj klauzuli u CHF nije bila razumljiva korisniku kredita, kao razumno dobro informiranom, razumno pažljivom i opreznom potrošaču, zbog čega je i u ovom konkretnom pravnom sporu valjalo primijeniti utvrđenja iz pravomoćne presude donesene u predmetu potrošačkog kolektivnog spora - dakle, valutna klauzula u CHF potrošaču nije bila razumljiva te se o navedenoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo što je uzrokovalo očitu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a slijedom čega je navedena odredba nepoštena te i time ništava. Tuženiku valja navesti da zbog nedostatka dokaza sud nije ni mogao utvrditi suprotno (čl. 219. st. 1. u vezi s čl. 221.a ZPP-a).

37. Nadalje, uvidom ugovor o kreditu br. 9012181179 od 19. prosinca 2006. (listovi 30. - 36. spisa) vidljivo je da je ugovor sklopljen između pravnog prednika tužitelja Igora Jakovljevića, kao korisnika kredita i tuženika za iznos od 240.000,00 CHF, obračunato prema srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika važeće na dan korištenja kredita. Namjena kredita je adaptacija stambenog objekta. Iz ugovora ne proizlazi da je kredit dan korisniku kredita, kao trgovcu. Iz ugovora ne proizlazi da je kredit dan radi obavljanja kakve trgovačke ili obrtničke djelatnosti, suprotno upiranjima tuženika (čl. 219. st. 1. u vezi s čl. 221.a ZPP-a). Takve navode potvrđuje i svjedok Marinko Tomić, korisnik kredita, saslušan na raspravi, kao što je već obrazloženo.

38. Uvidom u dodatak navedenom ugovoru o kreditu (listovi 12. – 16. spisa) proizlazi da je između korisnika kredita i davatelja kredita, ovdje tuženika, sklopljen navedeni dodatak na temelju Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine, br. 102/2015 – dalje u tekstu: ZID ZPK). Ugovorne stranke dodatka dogovorile su da se navedeni dodatak sklapa radi provedbe postupka konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF iz ovoga predmeta u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR na način i u rokovima propisanim ZID ZPK (čl. 1. st. 3. Dodatka). Navedenim dodatkom korisnik kredita prihvaća izračun konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR sa stanjem na dan 30. rujna 2015. po čl. 19.c Zakona o potrošačkom kreditiranju i izvoda otvorenih stavki po kreditu iz ovog predmeta (čl. 2. st. 1. dodatka). Dodatkom se potvrđuje da je tuženik dostavio založnom izračun konverzije, kao i ostalu dokumentaciju iz čl. 19.e ZID ZPK te da je suglasan s izračunom konverzije (čl. 2. st.

2. Dodatka). Ugovorne stranke dodatka ugovorile su da nakon konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR iznos preostale neotplaćene (nedospjele) glavnice kredita na dan 30. rujna 2015. iznosi 22.019,71 plativo u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za EUR tečajne liste tuženika. Ugovorne stranke su ugovorile da iznos preplate iznosi 86.931,86 EUR, a koji se iznos na temelju čl. 19.c Zakona preračunava u kune po srednjem tečaju za EUR iz tečajne liste tuženika koji je važio 30. rujna 2015. i iznosi 17.632,01 kn (čl. 3. Dodatka). Ugovorne strane su ugovorile da u prijelaznom razdoblju i to nakon 30. rujna 2015. pa do sklapanja dodatka je vršena otplata kredita sukladno otplatnom planu važećem za otplatu kredita denominiranog u kune s valutnom klauzulom u CHF te je u tom razdoblju nastala razlika preplate u iznosu od 186,58 EUR. Stoga su ugovorne strane ugovorile koliko je ukupan iznos preplate. Ugovorne strane ugovorile su da će se ukupan iznos preplate koristiti za namirenje budućih anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR koji će dospijevati nakon sklapanja dodatka i to na način da se budući anuitet u omjeru od 50 % otplaćuje iz iznosa preplate dok ostalih 50 % anuiteta plaća korisnik kredita (čl. 5. Dodatka).

39. Uvidom u dopis Ernst & Young d.o.o. od 13. studenog 2015. (listovi 72. - 75. spisa) vidljivo je da je tuženik zatražio reviziju, odnosno pregled kreditnog kalkulatora o konverziji kredita denominiranih u CHF, odnosno denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF, sve sukladno Zakonom o potrošačkom kreditiranju i Zakonom o kreditnim institucijama. Iz navedenog dopisa proizlazi da su revizori zaključili da na temelju provedenih procedura iz dopisa i uz ograničenja iz dopisa nisu utvrdili neusklađenost s primjenjivim načinom izračuna konverzije iz čl. 357.c Zakona o kreditnim institucijama, odnosno čl. 19.c Zakona o potrošačkom kreditiranju.

40. Stoga je sud proveo financijsko vještačenje te je stalni sudski vještak Darko Prpić iz Darfin d.o.o. sačinio nalaz i mišljenje od 2. linja 2025. (listovi 172. - 181. kao i dopunu nalaza i mišljenja od 26. siječnja 2026. (listovi 256. – 258. spisa).

41. Iz nalaza i mišljenja od 2. lipnja 2025. proizlazi da razlika u iznosu anuiteta primjenom tečaja na dan plaćanja u odnosu na anuitete primjenom tečaja na dan isplate kredita, za anuitete za koje je Nalazom utvrđen više plaćen iznos. Ukupno razlika u iznosu anuiteta primjenom tečaja na dan plaćanja u odnosu na iznose anuiteta primjenom tečaja na dan isplate kredita iznosi 273.834,39 kn, odnosno po fiksnom tečaju eur (1 eur = 7,53450 HRK) iznosi 36.344,02 EUR, za anuitete koje je nalazom utvrđen više plaćen iznos. Razlika u iznosu anuiteta primjenom tečaja na dan plaćanja u odnosu na anuitete primjenom tečaja na dan isplate kredita, za anuitete za koje je Nalaz Ukupno razlika u iznosu anuiteta primjenom tečaja na dan plaćanja u odnosu na iznose anuiteta primjenom tečaja na dan isplate kredita iznosi -4.195,39 kn, odnosno po fiksnom tečaju eur (1 eur = 7,53450 HRK) iznosi -556,80 EUR, za anuitete koje je nalazom utvrđen manje plaćen iznos. Ukupno razlika u iznosu anuiteta primjenom tečaja na dan plaćanja u odnosu na iznose anuiteta primjenom tečaja na dan isplate kredita iznosi 269.639,00 kn, odnosno po fiksnom tečaju eur (1 eur = 7,53450 HRK) iznosi 35.787,22 EUR, ukoliko manje plaćene razlike anuiteta prebijemo s više plaćenim razlikama anuiteta zbog promjene tečaja. Razlika u iznosu anuiteta primjenom tečaja na dan plaćanja u odnosu na anuitete primjenom tečaja na dan isplate kredita, ukoliko manje plaćene razlike anuiteta prebijemo s više plaćenim razlikama anuiteta zbog promjene tečaja utvrđen manje plaćen iznos.

42. Na nalaz i mišljenje tužitelj se očitovao u podnesku od 24. lipnja 2025. te nije iznosio prigovor. Postavio je određen tužbeni zahtjev na isplatu iznos aod 36.344,02 EUR, povukao je manifestacijski zahtjev. Tuženik se istakao prigovore samo pravne prirode u podnesku od 27. lipnja 2026.

43. Iz dopunskog nalaza i mišljenja od 26. siječnja 2026. proizlazi da je s osnove promjene tečaja do dana konverzije plaćeno zateznih kamata 11.661,53 EUR.

44. Tužitelj se na nalaz i mišljenje očitovao u podnesku od 12. veljače 2026. te nije iznosio prigovore. Tuženik se nije očitovao na dopunski nalaz i mišljenje.

45. S obzirom na to da stranke nisu iznosile prigovore na nalaz i mišljenje, kao i na dopunski nalaz i mišljenje, dok je nalaz i mišljenje te dopunski nalaz i mišljenje sačinjen profesionalno, detaljno i obrazloženo te provjerljivo, to sud na temelju odredbe iz čl. 492.c st. 3. ZPP-a, nije pozivao stalnu sudsku vještakinju na usmeno iznošenje nalaza i mišljenje.

46. Na temelju odredbe iz čl. 3. Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", br. 102/2015 – dalje u tekstu: ZID ZPK/15) navedeni Zakon je stupio na snagu 30. rujna 2015.

47. Navedenim Zakonom u Zakonu o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, br. 75/09., 112/12., 143/13., 147/13., 9/15. i 78/15.) iza čl. 19.. dodana je glava IV.a naslovi iznad članaka i čl. 19.a do 19.i te glava IV.b i čl. 19.j do 19.l koji glase:

**»IV.a KONVERZIJA KREDITA DENOMINIRANIH U CHF I DENOMINIRANIH U
KUNAMA S VALUTNOM KLAUZULOM U CHF**

Predmet konverzije

(1) Ovom glavom uređuju se obveze vjerovnika i potrošača:

- u postupku konverzije kredita denominiranih u CHF u kredite denominirane u EUR,
- u postupku konverzije kredita denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredite denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR i
- u postupku konverzije tražbine nastale zbog prestanka ugovora o kreditu iz podstavaka 1. i 2. ovoga stavka iz tražbine denominirane u CHF u denominiranu u EUR odnosno iz tražbine denominirane u kunama s valutnom klauzulom u CHF u denominiranu u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

(2) Odredbe ove glave primjenjuju se na kredite denominirane u CHF i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u CHF, bez obzira na vrstu i namjenu, u kojima dužnikova obveza iz kredita ili obveza vraćanja primljenog nastala zbog prestanka ugovora o kreditu nije ispunjena ili prisilno ostvarena.

(3) Odredbe ove glave ne primjenjuju se na kredite iz stavka 2. ovoga članka za koje je do dana stupanja na snagu ovoga Zakona provedena konverzija kredita iz CHF u

drugu valutu ili kune ili valutne klauzule u CHF u drugu valutnu klauzulu ili kune i na kredite denominirane u CHF i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u CHF i na kredite denominirane u CHF i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u CHF kod kojih je dužnikova obveza ispunjena ili prisilno ostvarena.

(4) Iznimno od članka 3. stavka 1. točke a) ovoga Zakona, odredbe ove glave primjenjuju se i na ugovore o kreditu koji obuhvaćaju ukupan iznos kredita veći od 1.000.000,00 kuna.

(5) U smislu ove glave vjerovnik je i osoba na koju je prenesena tražbina iz obveznih odnosa navedenih u stavku 1. ovoga članka.

Načelo konverzije kredita

Članak 19.b

Konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

Način izračuna konverzije kredita

Članak 19.c

(1) Konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i izračunava se na način da se:

1. na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se iznosom početno odobrene glavnice smatra iznos koji je zadužen u poslovnim knjigama vjerovnika, a koji iznos može biti veći od isplaćenog iznosa zbog tečajne razlike zbog kupoprodaje deviza prilikom isplate kredita,

2. umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF,

3. početno utvrđen otplatni plan kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF uključujući sve njegove izmjene, na temelju kojeg su izračunati obroci odnosno anuiteti u CHF i u kunama s valutnom klauzulom u CHF, zamijeni novim otplatnim planom izračunatim u skladu s točkama 1. i 2. ovoga stavka, i na temelju kojeg se izračunavaju novi obroci odnosno anuiteti u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, uzimajući u obzir sve izmjene ugovornih uvjeta koji se odnose na iznos, namjenu i rokove dospijeca glavnice te iznos, vrstu i razdoblje promjene kamatnih stopa i ostale promjene koje su tijekom trajanja ugovora o kreditu uvjetovale izmjenu početno utvrđenog otplatnog plana i obroka odnosno anuiteta,

4. iznosi uplaćeni radi namirenja početno utvrđenih obroka odnosno anuiteta u CHF i kunama s valutnom klauzulom u CHF (osim uplata na ime naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova koji se ne uzimaju u obzir za potrebe izračuna konverzije) pretvore u EUR i u valutnu klauzulu u EUR po tečaju primjenjivom na datum uplate, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Takvi iznosi pretvoreni u EUR i valutnu klauzulu u EUR predstavljaju osnovu za namirenje obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR utvrđenih po novom otplatnom planu u EUR i valutnoj klauzuli u EUR iz točke 3. ovoga stavka, pri čemu se poštuje redoslijed namirenja dospjelih obveza sukladno općim uvjetima vjerovnika, ali ne obračunavaju zatezne kamate,

5. ukupni uplaćeni iznos utvrđen u EUR i valutnoj klauzuli u EUR na način iz točke 4. ovoga stavka veći od ukupnog iznosa obroka ili anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR utvrđenih na način iz točke 3. ovoga stavka smatra preplatom koja se:

– ako iznos preplate ne prelazi ukupni zbroj obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR, preostalih na dan 30. rujna 2015. prema otplatnom planu iz točke 3. ovoga stavka, koristi za namirenje budućih obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR koji će dospjeti na način da se sukcesivno kod plaćanja budućeg obroka odnosno anuiteta koji će dospjeti iznos do najviše 50% dospjelog obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR namiri preplatom, sve dok se preplata u potpunosti ne iskoristi, pri čemu ako iznos preplate prelazi više od 50% ukupnog zbroja obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR, preostalih na dan 30. rujna 2015. prema otplatnom planu iz točke 3. ovoga stavka, vjerovnik i potrošač sporazumom definiraju način iskorištavanja iznosa preplate iznad 50% ukupnog zbroja obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR,

– ako iznos preplate prelazi ukupni zbroj obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR preostalih na dan 30. rujna 2015. prema otplatnom planu iz točke 3. ovoga stavka, vraća potrošaču od strane vjerovnika u roku od 60 dana od datuma prihvata konverzije od strane potrošača,

Iznos preplate iz ove točke preračunava se u kune po tečaju na dan 30. rujna 2015. i na njega vjerovnik nije dužan obračunati kamatu niti tečajnu razliku, već njih snosi potrošač.

6. ukupni uplaćeni iznos utvrđen u EUR i valutnoj klauzuli u EUR na način iz točke 4. ovoga stavka manji od ukupnog iznosa obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR utvrđenih na način iz točke 3. ovoga stavka, namiri vjerovniku od strane

potrošača sukladno sporazumu vjerovnika i potrošača, a obveze po novom otplatnom planu u EUR i valutnoj klauzuli u EUR nastave ispunjavati od strane potrošača,

7. iznos preostale neotplaćene glavnice u EUR i kunama s valutnom klauzulom u EUR utvrđuje na dan 30. rujna 2015., kao razlika novog otplatnog plana utvrđenog sukladno točki 3. ovoga stavka i uplaćenih iznosa utvrđenih sukladno točki 4. ovoga stavka, pri čemu iznos preplate utvrđen u točki 5. ovoga stavka ne umanjuje iznos preostale neotplaćene glavnice u EUR i kunama s valutnom klauzulom u EUR, a manje uplaćeni iznos utvrđen u točki 6. ovoga stavka namiruje se sukladno sporazumu vjerovnika i potrošača,

8. učinak konverzije utvrdi kao razlika:

– stanja neotplaćene glavnice u CHF i valutnoj klauzuli u CHF evidentirane u poslovnim knjigama vjerovnika na dan 30. rujna 2015. izračunata u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na dan 30. rujna 2015., a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se ograničenje tečaja iz članka 11.d ovoga Zakona odnosi na obroke odnosno anuitete u CHF i valutnoj klauzuli u CHF koji dospijevaju do isteka roka ograničenja iz članka 11.d ovoga Zakona i

– iznosa neotplaćene glavnice iz točke 7. ovoga stavka.

(2) Stavak 1. ovoga članka na odgovarajući način primjenjuje se i na izračun obveze vraćanja primljenog nastale zbog prestanka ugovora o kreditu pri čemu se konverzija provodi na dan 30. rujna 2015. odnosno na dan prestanka ugovora o kreditu.

Članak 19.f

Razlika između uplaćenog iznosa u prijelaznom razdoblju i iznosa za uplatu po obroku odnosno anuitetu u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR utvrđenom novim otplatnim planom iz članka 19.c stavka 1. točke 3. ovoga Zakona utvrdit će se prilikom dospijeća prvog sljedećeg anuiteta odnosno obroka u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR novog otplatnog plana iz članka 19.c stavka 1. točke 3. ovoga Zakona te će se tako utvrđena razlika smatrati preplatom iz članka 19.c stavka 1. točke 5. ovoga Zakona ili manje uplaćenim iznosom iz članka 19.c stavka 1. točke 6. ovoga Zakona.

Članak 19.e stavak 6.

Ako potrošač ne prihvati izračun konverzije kredita ili ne sklopi s vjerovnikom sporazum iz članka 19.c stavka 1. točke 6. ovoga Zakona, otplata kredita nastavlja se prema važećim ugovorenim uvjetima i sukladno odredbama ovoga Zakona.

Članak 19.j

(1) Ako je ugovor o kreditu sklopio vjerovnik, odnosno kreditni posrednik koji nema odobrenje za pružanje usluga potrošačkog kreditiranja, odnosno za posredovanje pri potrošačkom kreditiranju, ugovor je ništetan.

(2) U slučaju postojanja obveze vraćanja primljenog iz stavka 1. ovoga članka potrošač je na primljeni iznos dužan platiti kamate od dana pravomoćnosti odluke kojom se utvrđuje ništetnost.

48. Prema odredbi iz čl. 49. st. 5. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", br. 41/14 i 110/15 – dalje u tekstu: ZZP), koji je važio u trenutku kada je na snagu stupio ZID ZPK/15, odredbe te glave ZZP-a ne primjenjuju se na ugovorne odredbe kojima se u ugovor unose zakonske odredbe prisilne prirode, odnosno kojima se u ugovor unose odredbe i načela konvencija koje obvezuju Republiku Hrvatsku.

49. Nadalje, prema odredbi iz čl. 4. st. 1. ZZP-a ako su odredbe toga Zakona u suprotnosti s odredbama zakona kojima se uređuju pojedina upravna područja, a koji su usklađeni s pravnom stečevinom Europske unije, na odnose između potrošača i trgovca primarno se primjenjuju odredbe tih posebnih propisa. Ako posebnim zakonima iz st. 1. toga čl. ili tim Zakonom nije drugačije određeno, na obvezno pravne odnose između potrošača i trgovca primjenjuju se odredbe Zakona o obveznim odnosima.

50. Slijedom iznesenog, valja zaključiti da je ZID ZPK/15 specijalni zakon u odnosu na Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine", br. 41/14 i 78/15 – dalje u tekstu ZZP) i ZOO. Sva tri pravna propisa istog su pravnog ranga. Stoga valja zaključiti da treba prvenstveno primijeniti odredbe specijalnog ZID ZPK/15. U slučaju da odredbama ZID ZPK/15 nije drugačije propisano, primjenjuju se odredbe ZZP-a, a koje potom upućuju na primjenu odredbi ZOO-a.

51. S navedenim u vezi, poštenost dodatka ugovoru o kreditu procjenjuje se kroz odredbe ZZP-a, a posljedice utvrđene ništetnosti kroz odredbe ZOO-a, što će biti dodatno obrazloženo.

52. U oglednom postupku koji se vodio pred Vrhovnim sudom RH, pod posl. br. Gos-1/19 na pitanje:

"Je li sporazum o konverziji sklopljen na osnovu ZID ZPK/15 nepostojeći ili ništetan u slučaju kad su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli?"

Vrhovni sud RH dao je odgovor u rješenju od 4. ožujka 2020.:

"Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi ZID ZPK/15 ima pravne učinke i valjan je u slučaju kad su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli."

53. Prvenstveno valja navesti da je ZID ZPK/15 upravo i donesen sa svrhom da otkloni nepoštenu poslovnu praksu kreditnih institucija te da osigura otplatu kredita za dužnike koji su zbog promjena na tržištu, odnosno izrazitog jačanja tečaja CHF, dovedeni u neravnopravni i dužnički ovisan položaj u odnosu na kreditora, kao vjerovnika, sve vodeći se načelom ravnopravnosti te kao takav navedeni zakon predstavlja snažnu, izvanrednu, jednokratnu, retroaktivnu i vremensku ograničenu zakonodavnu intervenciju na području potrošačkog kreditiranja.

54. Ustavnost navedenog ZID ZPK/15 ocjenjivao je Ustavni sud RH te rješenjima br. U-I-3685/15 i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedloge više predlagatelja

fizičkih osoba i osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom Republike Hrvatske.

55. Valja ponoviti da između stranaka nije sporno da je Dodatak sklopljen na temelju ZID ZPK/15.

56. Zbog navedenog, valja zaključiti da se odredbe Dodatka ne mogu ocjenjivati nepoštenim, odnosno ništetnim. Ovo stoga jer je Dodatak sklopljen na temelju prisilnog propisa ZID ZPK/15. Odredbe ZID ZPK/15 donio je zakonodavac, odnosno nije ih formulirala nijedna od stranaka ugovora o kreditu. Slijedom iznesenog, a na temelju odredbe iz čl. 49. st. 5. ZZP-a ne mogu se ocjenjivati nepoštenima, odnosno posljedično ništetnim odredbe koje su u Dodatak unijele zakonske odredbe prisilne prirode. Stoga je dodatak ugovoru o kreditu valjan i proizvodi pravne učinke, suprotno navodima tužitelja.

57. Prethodno citirane odredbe ZID ZPK/15 propisuju da se konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF, kao što je kredit iz ovog predmeta, vrši u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR te podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valutne klauzule i provodi se na način da se položaj korisnika kredita iz ovog predmeta izjednačava s položajem u kojem bi korisnik kredita bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR (čl. 19.b ZPK/15).

58. Odredbom iz čl. 19.c ZPK-a detaljno je uređen način izračuna konverzije kredita, odnosno detaljno je razrađeno što se događa s iznosom početno odobrene glavnice kredita iz ovog predmeta denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF (čl. 14. st. 1. t. 1. ZPK-a), što se događa s početno ugovorenim kamatnom stopom (čl. 19.c st. 1. t. 2. ZPK-a), što se događa s početno utvrđenim otplatnim planom (čl. 19.c st. 1. t. 3. ZPK-a), odnosno što predstavljaju iznosi uplaćeni radi namirenja anuiteta (čl. 14.c st. 1. t. 4. ZPK-a), točan način kako se izračunava i što se smatra preplatom, odnosno što se događa s preplatom u pojedinim slučajevima (čl. 19.c st. 1. t. 5., 6., 7. ZPK-a). Ujedno je navedenom odredbom propisano da se konverzija provodi na dan 30. rujna 2015., odnosno na dan prestanka ugovora o kreditu.

59. Pritom valja navesti da je zakonodavac donošenjem ZID ZPK/15 propisao obveze kreditoru, ovdje tuženiku, pa tako; izradu kalkulatora koji uključuje detaljan pregled izračuna svih elemenata izračuna konverzije iz čl. 19.c. Zakona, te učiniti dostupnim svakom pojedinom potrošaču, preko mrežnih stranica, navedenog kalkulatora konverzije (čl. 19.d st. 1. ZID ZPK/15). Ujedno je zakonodavac propisao obvezu kreditora, ovdje tuženika omogućavanja pristupa povijesnom pregledu općih uvjeta kreditiranja, odluka o kamatnim stopama, dnevnih tečajeva u odnosu na kredite denominirane u kunama s valutnom klauzulom u CHF i na kredite denominirane u kunama s valutkom klauzulom u EUR (čl. 19.d st. 2. ZID ZPK/15). Propisana je i obveza kreditora pribave mišljenja revizora o kalkulatoru (čl. 19.d st. 3. ZID ZPK/15). Također, kreditoru je dan rok od 45 dana od 30. rujna 2015. da preporučenom pošiljkom uz povratnicu dostavi potrošaču izračun konverzije kredita (čl. 19.e st. 1. ZID ZPK/15). Uz navedeni izračun konverzije kreditor je bio dužan dostaviti izvod otvorenih stavaka koji je primijenio za izračun konverzije (čl. 19.e st. 2. ZID ZPK/15). Izračun konverzije morao je biti jasan i razumljiv u odnosu na preostale neotplaćene iznose

glavnice u kunama s valutnom klauzulom u EUR (čl. 19.e st. 4. ZID ZPK/15). Kreditor nije smio tražiti dodatne instrumente osiguranja (čl. 19.e st. 9. ZID ZPK/15). Svi popratni troškovi konverzije pali su na teret kreditora (čl. 19.e st. 10. ZID ZPK/15).

60. S druge strane ZID ZPK/15 je dao korisniku kredita, kao potrošaču, obvezu u roku od 30 dana od primitka izračuna i izvoda iz otvorenih stavki, u slučaju prihvata, obratiti se kreditoru (čl. 19.e st. 5. ZID ZPK/15). Na teret potrošača ZID ZPK/15 pale su odobrene pogodnosti u vidu smanjene kamatne stope, posebnog tečaja ili druge specifične pogodnosti po odluci vjerovnika dok se takvim pogodnostima ne smatraju posebna smanjenja kamatnih stopa, posebni tečaj ili povoljniji uvjeti odobreni određenim istovrsnim skupinama potrošača na temelju dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u kunama s valutnom klauzulom u EUR (čl. 19.e st. 8. ZID ZPK/15).

61. Tumačenjem prethodno navedenih odredbi ZID ZPK/15 zaključuje se da su kreditorima, kao trgovcima, dane mnoge obveze, prethodno opisane u t. 51. obrazloženja, dok su obveze primatelja kredita, odnosno potrošača, znatno manje, prethodno opisane u t. 52. obrazloženja. Time se samo potvrđuje cilj ZID ZPK/15 da ispravi neravnotežu nastalu uslijed promjena na tržištu i rasta valute CHF te ugovornih kamata.

62. U ovom predmetu tužitelj u tužbi činjenični supstrat temelji na ništetnim odredbama o valutnoj klauzuli u CHF i ništetnim odredbama o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi. Međutim, u nastavku postupka, na više mjesta, pa čak i prilikom postavljanja određenog tužbenog zahtjeva, tužitelj izričito objašnjava da potražuje preplate po osnovi ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF. Stoga sud nije ni odlučivao o potraživanju tužitelja o ništetnim odredbama o jednostranoj promjenjivoj kamatnoj stopi.

63. Zakonodavac je donošenjem ZID ZPK/15 nametnuo obvezu kreditorima da sklope dodatke ugovorima o kreditu u CHF, odnosno dodatke ugovorima o kreditu s valutnom klauzulom u CHF u slučaju ako korisnici kredita, odnosno potrošači na navedeno pristaju. Time je potrošaču sklapanje dodatka ugovoru o kreditu ostavljeno na izbor.

64. Prema odredbi iz čl. 2. ZOO-a sudionici u prometu slobodno uređuju obvezne odnose, a ne mogu ih uređivati suprotno Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima i moralu društva.

65. Navedeno samo potvrđuje odredba iz čl. 19.e st. 6. ZPK-a kojom je propisano da u slučaju ako potrošač ne prihvati izračun konverzije kredita ili ne sklopi dodatak, to se otplata kredita nastavlja po osnovnom ugovoru o kreditu.

66. Ukratko, odredbe ZID ZPK/15 uređuju način konverzije kredita. Tumačenjem navedenih odredbi proizlazi da je tim Zakonom, kao prisilnim propisom, uređeno što se smatra novom glavnicom, te što se smatra i kako se obračunavaju preplate, kao i što se događa s iznosima preplate.

67. Pritom ZID ZPK/15 nije proglasio nijednu ugovornu odredbu ništetnom, niti je uredio pitanje restitucije potrošača po osnovi ništetnih odredbi ugovora o kreditu u CHF, odnosno ugovora o kreditu u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

68. Zbog navedenog, u odnosu na pitanje ništetnosti odredbi osnovnog ugovora o kreditu, kao i pitanje restitucije, valjalo je primijeniti odredbe ZOO-a. Na primjenu ZOO-a upućuju i odredbe ZZP-a (čl. 4. st. 2. ZPP-a).

69. Odredbe osnovnog ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF su ništetne, kao što je prethodno obrazloženo. S obzirom na to da su odredbe o valutnoj klauzuli u CHF ništetne, to tužitelju pripada restitucija po osnovi ništetnih odredbi.

70. Prema odredbi iz čl. 323. st. 1. ZOO-a u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

71. Posljedica ništetnosti predmetnih ugovornih odredbi je da svaka stranka vraća ono što je primila na temelju tih odredbi, tj. svaka stranka ima pravo na povrat onog što je dala.

72. Prema odredbi iz čl. 1111. st. 1. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi.

73. Prema odredbi iz čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi platiti zakonske kamate, i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

74. Određeno postavljenim tužbenim zahtjevom iz podneska od 24. lipnja 2025. (listovi 234. - 238. spisa) tužitelj potražuje isplatu iznosa od 36.344,02 EUR sa zateznim kamatama na pojedinačno specificirane iznose.

75. Nakon izračuna konverzije, stranke ugovora o kreditu sklopile su Dodatak navedenom ugovoru te su sukladno ZID ZPK/15 i Dodatku uredile što se događa s iznosom preplate i koliko iznos preplate iznosi. Ujedno su stranke Dodatkom ugovorile koliko iznosi preplata za prijelazno razdoblje (nakon 30. rujna 2015. do sklapanja Dodatka). U konačnici su stranke ugovorile ukupne iznose preplate na način da su iznos preplate do stupanja na snagu ZID ZPK/15 zbrojile s iznosom preplate u prijelaznom razdoblju te suglasno ugovorile da je ukupan iznos preplata. Nadalje, stranke su Dodatkom ugovorile koliki je preostali iznos neotplaćene (nedospjele) glavnice. U nastavku su stranke Dodatka ugovorile da se preostali iznos neotplaćen (nedospjele) glavnice kredita plaća u preostalim anuitetima. Dodatkom su ugovorne stranke ugovorile da se ukupan iznos preplate koristiti za namirenje budućih anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR, koji će dospijevati nakon Dodatka, na način da će se sukcesivno kod plaćanja anuiteta iznos od 50 % dospjelog, budućeg anuiteta

namirivati pretplatom, sve dok se pretplata u potpunosti ne iskoristi, dok će preostalih 50 % anuiteta plaćati korisnik kredita.

76. Takav dogovor stranaka iz čl. 5. Dodatka suglasan je prisilnom propisu iz čl. 19.c st. 5. t. 1. ZPK-a, kao i čl. 2. ZOO-a. Takvim dogovorom stranke su suglasno odlučile o svojim pravima i obvezama. Time valja zaključiti da je pretplata po ništetnim odredbama ugovora o kreditu služila za podmirenje 50 % iznosa dospjelih, budućih anuiteta kredita. (Suprotno tužitelj tijekom postupka ne tvrdi, niti dokazuje – čl. 219. st. 1. u vezi s čl. 221.a ZPP-a).

77. Iz navedenog valja zaključiti da pretplata nije ostala u imovini kreditora, ovdje tuženika, već je korištena za otplatu kredita, po dinamici kako je to propisano ZID ZPK/15 te dogovorom stranaka iz Dodatka.

78. Zbog navedenog, nisu ostvarene pretpostavke iz čl. 1111. st. 1. ZOO-a u odnosu na iznos preplata po osnovi ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli (van zateznih kamata).

79. Naime, pretplatom se sve do njenog iskorištenja nastavio otplaćivati kredit pravnog prednika tužitelja, a čime nisu ostvarene pretpostavke iz odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO-a, suprotno svim upiranjima tužitelja.

80. Pritom valja navesti da razlika u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza na temelju odredbe iz čl. 19.c st. 1. t. 1. toga Zakona pada na teret potrošača u slučaju ako potrošač prihvati izračun konverzije kredita, kao u ovom predmetu.

81. Ujedno valja navesti da je korisnik kredita, odnosno potrošač prije sklapanja dodatka dobio od kreditora, ovdje tuženika, povijesni pregled općih uvjeta kreditiranja, povijesni pregled odluka o kamatnim stopama, povijesni pregled dnevnih tečaja primjenjivih na kredite u kunama s valutnom klauzulom u CHF te na kredite denominiranje u kunama s valutnom klauzulom u EUR koje je vjerovnik (ovdje tuženik) primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u kunama s valutnom klauzulom u CHF i na kredite denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR (čl. 19.d st. 2. ZPK-a). Također, potrošaču je prije sklapanja dodatka dostavljen izračun konverzije kredita na dan 30. rujna 2015. s prijedlogom izmijenjenog ugovora o kreditu (čl. 19.e st. 1.). Zajedno s navedenim računom konverzije potrošaču je dostavljen i izvod otvorenih stavki na temelju ugovora o kreditu denominiranom u kunama s valutnom klauzulom u CHF preračunato u kune po tečaju one vrste koju je vjerovnik primijenio za izračun konverzije (čl. 19.e st. 2. ZPK-a).

82. Time sud zaključuje da je potrošač prije sklapanja dodatka ugovoru o kreditu bio obaviješten o svim potrebnim informacijama za donošenje brižne, razumne i oprezne odluke po čl. 10. st. 1. ZOO-a. Ukratko, potrošaču su prije sklapanja ugovora o kreditu bili poznati svi potrebni podaci o povijesnom kretanju tečaja, povijesnom kretanju kamatnih stopa te utjecaju navedenog na promjenu mjesečnog anuiteta.

83. Iz navedenog sud je zaključio da su u izračunu konverzije, na koji je korisnik kredita pristao, potpisivanjem dodatka ugovora o kreditu, uračunate sve preplate

nastale zbog rasta anuiteta uslijed rasta tečaja. Također, na teret potrošača po ZID ZPK/15 i Dodatku pada i glavnica zbog kupovine deviza.

84. Stoga sud zaključuje da je pretplata po osnovi ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu prestala sklapanje dodatka navedenom ugovoru. Navedeno jer su sve uplate i preplate izvršene po ništetnim odredbama uračunate prilikom konverzije kredita te su služile za daljnje otplaćivanje kredita i time su izašle iz imovine tuženika (osim zateznih kamata koje su teke na previše plaćene mjesečne anuitete – koje, a kako nisu bile obuhvaćene konverzijom – nisu izašle iz imovine tuženika).

85. Nadalje, nije u pravu tuženik kada navodi da sud mora uzeti u obzir tzv. negativne razlike. Ovo stoga jer je i kreditor, ovdje tuženik prilikom sklapanja dodatka ugovoru o kreditu pristao na uvjete iz Dodatka, sve tumačeno uz primjenu odredbe čl. 2. ZOO-a. Također, u odnosu na zatezne kamate na negativne tečajne razlike, sud nije uzeo u obzir takve navode tuženika jer tuženik takav zahtjev tijekom postupka nije postavio, odnosno konkretno tuženik u ovom predmetu nije podnio procesno pravni prigovor radi prijeboja, a niti protutužbu.

86. Sumarno prikazano, odbijajući dio presude sud donio je uz sljedeće zaključke:

- ZID ZPK/15 je prisilni propis,
- Dodatak ugovoru o kreditu sklopljen je na temelju odredbi ZID ZPK/15 (navedeno između stranaka nije sporno),
- ugovorne odredbe u Dodatku propisao je ZID ZPK/15, a ne odredio tuženik, kao kreditor,
- (zbog navedenog) ne mogu se utvrđivati ništetnim odredbe Dodatka, sve primjenom čl. 49. st. 5. ZZP-a,
- sklapanjem dodatka potrošač je pristao na ugovorne uvjete iz tog Dodatka,
- sklapanjem Dodatka prestala je obveza tuženika na isplatu pretplate po osnovi ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu,
- preplate su korištene za daljnju otplatu anuiteta kredita prema odredbama ZID ZPK/15. i odredbama dodatka koji je sklopljen između pravnog prednika tužitelja i tuženika,
- (time) su pretplate po ništetnim odredbama o valutnoj klauzuli u CHF izašle iz imovine tuženika (otplaćivao se kredit potrošača),
- (zbog toga) se ne može prihvatiti tužbeni zahtjev na isplatu preplata po ništetnim odredbama osnovnog ugovora (iznad iznosa iz konverzije) jer je potrošač pristankom na Dodatak pristao i na sve njegove ugovorne uvjete (potrošač je i po ZID ZPK/15 imao pravo izbora prihvatiti ili ne prihvatiti izračun konverzije te sklopiti ili ne sklopiti Dodatak, a sve u vezi s čl. 2. ZOO-a),
- ne uzimaju se u obzir tzv. negativne vrijednosti na zatezne kamate koje su teke od plaćanja svakog pojedinog anuiteta do konverzije jer tuženik nije postavio određen procesno-pravni prigovor prijeboja i/ili podnio protutužbu,
- prihvaćanjem tužbenog zahtjeva na preplate, van iznosa zateznih kamata, koje nisu bile uključene u konverziju, sud bi postupio suprotno odredbama ZID ZPK/15 (koji je ustavan), u vezi sa ZOO, te bi povrijedio načelo slobode ugovaranja (čl. 2. ZOO), kao i zajamčenu tržišnu slobodu (čl. 49. st. Ustava Republike Hrvatske, „Narodne novine br. 56/1990., 135/1997., 113/2000., 28/2001., 76/2010. i 5/2014.).

87. Stoga je valjalo odbiti tužbeni zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 24.6825,49 EUR ($36.344,02 \text{ EUR} - 11.661,53 = 24.682,49 \text{ EUR}$).

88. Slijedom iznesenog, valjalo odlučiti kao u t. II. izreke presude.

89. Nadalje, ZID ZPK/15 ne uređuje da bi na teret potrošača padale zatezne kamate. Kako pitanje zateznih kamata ne uređuje prisilni propis, tako ni to tom pitanju nisu pregovarala i o njemu uredili dogovor stranke u dodatku ugovoru o kreditu.

90. Dapače, odredbe ZID ZPK-a/15 ne uređuju pitanje zateznih kamata, odnosno zateznih kamata koje su tekle na novčane tražbine koje su proizašle iz ništetnih odredbi ugovora o kreditu. Dakle, ZID ZPK/15 ne uređuje pitanje punog obeštećenja potrošača po ništetnim odredbama ugovora o kreditu sa valutnom klauzulom u CHF.

91. ZID ZPK/15 zatezne kamate uređuje samo u odredbi čl. 19.e st. 7. t. 2. i to na način da iznos naplaćenih zateznih kamata pada na teret potrošača. Pritom te kamate nisu kamate koje su tekle od dana preplate, odnosno od dana plaćanja iznosa na ime ništetnih odredbi ugovora o kreditu. Naime, navedena odredba ZPK-a uređuje pitanje zateznih kamata koje je tijekom otplate kredita (ako uopće jest) potrošač plaćao ukoliko je kasnio u ugovornom roku platiti mjesečni anuitet te takve kamate (i sklapanjem dodatka) padaju na teret potrošača.

92. S obzirom na to da odredbe ZID ZPK-a ne uređuju što se događaja sa zateznim kamatama koje su teke na pretplaćene iznose po ništetnim odredbama osnovnog ugovora o kreditu od dana plaćanja pa do konverzije 30. rujna 2015., to valja zaključiti da takve zatezne kamate nisu uračunate u izračun konverzije, po čl. 19.c ZPK-a. Slijedom iznesenog, a zbog ne postojanja uređenja po ZID ZPK/15. u odnosu na zatezne kamate, to ponovno dolazi do primjene odredbe iz čl. 4. ZZP-a, a koja i ponovno upućuju na odredbe ZOO-a. Takav pravni pristup je i pravilan jer je jedan zakon dio cjelokupnog pravnog poretka.

93. Odredba iz čl. 1115. ZOO-a propisuje potpuno obeštećenje. Takav stav proizlazi i iz Odluke Suda EU, br. C-118/17.

94. Uz navedeno, valja navesti da je tuženik banka, odnosno da se davanjem kredita bavi u profesionalnoj djelatnosti, zbog čega je, kao sudioniku u obveznom odnosu, bio dužan postupati s pažnjom dobrog stručnjaka (čl. 10. st. 2. ZOO-a). Time je sud mišljenja da je tuženik nepošten od dana kada su mu preplaćeni svaki pojedini iznosi. Takav stav zauzeli su sudovi i u kolektivnim sporovima predmeta „Petrošač“.

95. Iz dopunskog nalaza i mišljenja od 26. siječnja 2026. proizlazi da zatezne kamate na pretplaćene mjesečne iznose, po osnovi promjene tečaja iznad tečaja, koji je vrijedio na dan isplate kredita, obračunate do dana izračuna konverzije kredita (30. rujna 2015.) iznose 11.661,53 EUR.

96. Stoga, valja zaključiti da tužitelju pripada (samo) zahtjev za isplatu iznosa od 11.661,53 EUR - na ime zateznih kamata na pretplaćene iznose od dana plaćanja svakog pojedinog iznosa do dana konverzije 30. rujna 2025. (list 209. spisa).

97. Sud je odlučio prihvatiti izračun zateznih kamata na pretplaćene iznose po osnovni ništetnih odredbi, koje je utvrdio izračunom kada se položaj korisnika kredita izjednačava sa s položajem u kojem bi korisnik kredita bio da je koristio kredit denominiran u kunama, a ne kredit denominiran u kunama sa valutnom klauzulom u EUR. Ovo stoga jer je tek sklapanjem dodatka, odnosno konverzijom, pravni prednik tužitelja pristao na odredbe dodatka, odnosno dao svoju suglasnost na kredit sa valutnom klauzulom u EUR, dok takav kredit, odnosno konkretno takvi anuiteti u razdoblju platež pa sve do konverzije nisu (ni) postojali. Postojali su samo krediti u CHF, odnosno krediti denominirani u kunama sa valutnom klauzulom u CHF, odnosno postojali su samo takvi anuiteti, koje je potrošač podmirivao. Stoga, a kako je sud zaključio da se radilo o ništetnim odredbama o valutnoj klauzuli u CHF, to potrošača, odnosno ovdje konkretno pravnog sljednika potrošača valja obešteti u potpunosti. Navedeno se može jedino učiniti na način da se položaj korisnika kredita izjednači sa položajem u kojem bi korisnik kredita bio da je koristio kredit denominiran u kunama, a na koji način je činila i dosadašnja, ustaljena sudska praksa, po svim instancama sudovanja u Republici Hrvatskoj.

98. Sud će se očitovati i o tome zašto nije prihvatio zatezne kamate na više plaćene iznose koji je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita i to od svake pojedine uplate do dana izvršene konverzije. Naime, odluka suda već proizlazi iz prethodno navedenih zaključaka zašto je sud prihvatio dosuđen iznos, pa se sud neće (i opet) ponavljati, već se ponovno poziva na obrazloženje pod t. 109. ove presude. Ovdje valja navesti da bi se moglo tumačiti da pravno shvaćanje sa 7. sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, održane 13. i 20. prosinca 2022., upućuje na zatezne kamate na pretplaćene iznose uračunate u konverziji ali ovaj je sud stava da je navedeno daljnje razrađeno u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske, posl. br. Rev-586/1-14 od 21. prosinca 2022. te je jasno navedeno da se u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske nije rješavalo pitanje (koje nisu ni riješili sudovi nižeg stupnja u tom predmetu) – a to je visina, odnosno „u kojem razdoblju i u kojoj visini“ – izričito t. 34. obrazloženja navedene odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske. Stoga sud, ostaje kod stava detaljnije obrazloženog u t. 108. i 109. ove presude.

99. Na iznos od 11.661,53 EUR valjalo je dosuditi zatezne kamate počev od dana nakon dana traženja, dakle, konkretno ovdje utuženja, sve primjenom čl. 1115. ZOO-a.

100. Nadalje, neosnovan je tuženikov prigovor zastare.

101. Tražbina po osnovi povrata onoga što je stranka primila na temelju ništetne odredbe zastarijeva u općem zastarnom roku od pet godina, sve sukladno odredbi čl. 225. ZOO-a. Ovo stoga jer za takvu vrstu tražbine nije propisan poseban zastarni rok. Naime, potraživanje koje je dosuđeno u ovom predmetu jest preostalo obeštećenje potrošača (koje nije uključeno u konverziju), odnosno ovdje konkretno singularnog pravnog sljednika potrošača, sve po odredbi iz čl. 323. u vezi s 1111. st. 1. te 1115. ZOO-a. Pritom su zatezne kamate akcesorno potraživanje koje slijede sudbinu glavnog potraživanja i to restitucijskog zahtjeva potrošača po osnovi oštećenja koje je pretrpio zbog ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF (institut stečenog bez osnove). Valja navesti da je sud i u ovom dijelu suđenja uzeo u

obzir i svrhu samog ZID ZPK/15, a to je uspostavljanje narušene ravnoteže između potrošača i trgovca, kao i svrhu samog ZZP-a i ZOO-a, sve da se postigne potpuno obeštećenje potrošača.

102. Zastara počinje teći od prvog dana od dana izvršene uplate svakog pojedinog davanja sukladno odredbi čl. 215. st. 1. ZOO-a jer je vjerovnik od tada bio ovlašten tražiti povrat tih iznosa.

103. Pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018.).

104. Tužba za zaštitu kolektivnih interesa potrošača podnesena je 4. travnja 2012. i time je zastara prekinuta sukladno odredbi čl. 241. ZOO-a. Zastara počinje ponovno teći od pravomoćnosti presude, što znači da je u pogledu restitucijskih zahtjeva po osnovi ništetne odredbe o valutnoj klauzuli zastara počela ponovno teći 14. lipnja 2018., kada je presuda u tom dijelu postala pravomoćna.

105. Tužba u ovom parničnom predmetu je podnesena 13. lipnja 2023. (list 1. spisa), dakle prije proteka općeg zastarnog roka od pet godina računajući od pravomoćnosti presude (14. lipnja 2018.) u kolektivnom sporu (kao ponovnog tijeka zastare).

106. Kao što je već obrazloženo ZID ZPK-a/15 nije ni jednu odredbu ugovora proglasio ništetnom, dok se istovremeno tužitelj u tužbi poziva na pravomoćnu presudu iz predmeta „Potrošač“ (presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013., potvrđenu presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. br. PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018.), to je podnošenjem tužbe u kolektivnom sporu došlo do prekida zastarijevanja, a zastara se ponovno počela teći pravomoćnošću presude iz kolektivnog spora (u dijelu valutne klauzule pravomoćno 14. lipnja 2018.).

107. Takav pravni stav zauzet je (i) na 1. sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, br. Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020.

108. Kao što je već obrazloženo ZID ZPK-a/15 nije ni jednu odredbu ugovora proglasio ništetnom, dok se istovremeno tužitelj u tužbi poziva na pravomoćnu presudu iz predmeta „Potrošač“ (presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013., potvrđenu presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. br. PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018.), to je podnošenjem tužbe u kolektivnom sporu došlo do prekida zastarijevanja, a zastara se ponovno počela teći pravomoćnošću presude iz kolektivnog spora (u dijelu valutne klauzule pravomoćno 14. lipnja 2018.).

109. Nadalje, u odnosu na zatezne kamate prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

110. Pravomoćnom presudom ovog suda, posl. br. P-1401/12 utvrđeno je da je tuženik sklapao ugovore o kreditima s potrošačima koristeći u njima ništetne i

nepoštene ugovorene odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli iz čega proizlazi nesavjesnost tuženika jer je morao znati da su takve odredbe nepoštene (čl. 10. st. 3. ZOO-a).

111. Stopa zatezних kamata suđena je na temelju odredbe iz čl. 29. st. 2. ZOO-a koja se primjenjuje u tzv. ostalim odnosima jer tražbina ne proizlazi iz trgovačkog ugovora (čl. 14. st. 2. ZOO-a).

112. Sumarno prikazano, presuda je u prihvaćenom dijelu tužbenog zahtjeva donesena uz zaključke:

- a) ZID ZPK/15 ne uređuje pitanje restitucije,
- b) po ZID ZPK/15 na teret potrošača pada razlika u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza (čl. 19.c st. 1. t. 1. ZID ZPK/15), naplaćene zatezne kamate na kašnjenje u plaćanju anuiteta, troškovi (čl. 19.c st. 1. t. 4. ZID ZPK/15) i iznos kamata i tečajnih razlika na ime pretplate (čl. 19.c st. 1. t. 5. ZID ZPK-a),
- c) ZID ZPK/15 u načinu izračuna konverzije ne obuhvaća zatezne kamate, koje su tekle na više plaćene iznose koji je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita,
- d) ZZP upućuje na primjenu ZOO-a,
- e) posljedice ništetnosti uređene su odredbom iz čl. 323. ZOO-a,
- f) radi se o institutu stjecanja bez osnove iz čl. 1111. st. 1. ZOO-a,
- g) opseg vraćanja propisan je odredbom iz čl. 1115. ZOO-a,
- h) potrošač se po osnovi ništetnih odredbi mora u cijelosti obešteti,
- i) konverzijom potrošač nije obeštećen za zatezne kamate koje su teke na više plaćene iznose po ništetnim odredbama o valutnoj klauzuli u CHF, navedene zatezne kamate nisu uračunate u konverziju,
- j) navedene zatezne kamate nisu korištene prilikom daljnje otplate kredita i/ili vraćene potrošaču,
- k) (time) zatezne kamate na pretplaćene iznose po osnovi ništetnih odredbi nisu (i dalje) izašle iz imovine tuženika,
- l) (zbog navedenog) potrošač nije obeštećen za navedene zatezne kamate,
- m) kredit u konkretnom predmetu u EUR, odnosno sa valutnom klauzulom u EUR u utuženom razdoblju do dana konverzije nije postojao!,
- n) postojao je samo kredit sa ništetnim odredbama te je stoga jedinio pravilno, zakonito i moguće obeštećenje dosuditi zatezne kamate na pretplaćene iznose po ništetnim odredbama o valutnoj klauzuli u CHF, koje se izračunavaju na način da se korisnik kredita stavi u položaj u kojem bi bio da je od početka imao kredit denominiran u kunama,
- o) (valja ponoviti) da do konverzije potrošač nije pristao na kredit sa valutnom klauzulom u EUR – taj kredit u konkretnom obveznom odnosu nije postojao do konverzije,
- p) (također) takvo postupanje slijedi ustaljenu i čvrstu sudsku praksu te
- q) predstavlja potpuno obeštećenje potrošača kod konvertiranih kredita,
- r) zahtjev na ime zatezних kamata po stečenom bez osnove slijedi pravnu sudbinu upravo onoga što i jest osnovni zahtjev, a to je stečeno bez osnove, sve na temelju ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu,
- s) zahtjev za isplatu navedenih zatezних kamata nije zastario.

113. Vrhovni sud Republike Hrvatske je zauzeo upravo takvo pravno shvaćanje na 7. sjednici Građanskog odjela, održanoj 13. i 20. prosinca 2022., o pravnim učincima sporazuma o konverziji Ugovora o kreditu u CHF u EUR i pravima potrošača koje glasi:

"Potrošač koji je sklopio sporazum o konverziji kredita iz članka 19.c stavka 1. točke 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 102/15 – dalje: ZID ZPK), nakon sklapanja tog sporazuma, ima pravo u skladu s općim propisom iz članka 1111. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 - dalje: ZOO), na isplatu pripadajućih zatezних kamata na više plaćene iznose koji je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s člankom 19.c ZID ZPK obračunatih u skladu s člankom 1115. ZOO od dana svake pojedine uplate do dana izvršene konverzije.“

114. Tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odlukama, posl. br. Rev-586/19-14 od 21. prosinca 2022., Rev-1359/19-8 od 17. rujna 2024., Rev-925/23-2 od 8. travnja 2025., Rev-834/25-2 od 3. veljače 2026. i Rev-278/25-2 od 27. siječnja 2026.

115. Slijedom iznesenog, valjalo je odlučiti kao u t. I. izreke presude.

116. Tužitelju na uglavničene zatezne kamate ne pripadaju kamate po stopi iz trgovačkih ugovora jer se radi o potraživanju po osnovi ništetnih odredbi potrošačkog ugovora (t. II. izreke).

117. O troškovima postupka je odlučeno na temelju odredbi iz čl. 151. st. 1., čl. 154. st. 2. i čl. 155. ZPP-a, kao i Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj 138/2023 - dalje u tekstu: Tarife).

118. U tužbi je tužitelj naznačio vrijednost predmeta spora u iznosu od 13.406,00 EUR. Pritom u tužbi tužitelj nije postavio određeni novčani tužbeni zahtjev već manifestacijski zahtjev te tužbeni zahtjev na isplatu novčanih jedinica koje se obvezao odrediti kada tuženik postupi po prihvaćenom manifestacijskom zahtjevu i u spis dostavi traženu i potrebnu dokumentaciju te nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja. Tuženik je u odgovoru na tužbu prigovarao pogrešno naznačenoj vrijednosti predmeta spora. U podnesku od 24. lipnja 2025. tužitelj je odredio tužbeni zahtjev te zahtijevao isplatu iznosa od 36.344,02 EUR. U istom podnesku tužitelj je i sam vrijednost predmeta spora naznačio u iznosu od 36.344,02 EUR. U konkretnom predmetu nije postavljen nikakav drugi tužbeni zahtjev osim kondemnatornog tužbenog zahtjeva na isplatu glavnice od 36.344,02 EUR. Zbog navedenog, sud zaključuje da je vrijednost predmeta spora upravo iznos od 36.344,02 EUR. Prilikom određivanja vrijednosti predmeta spora sud se vodio odredbom iz čl. 154. st. 2. ZPP-a koja govori o konačno postavljenom tužbenom zahtjevu.

119. Tužitelj je tražio isplatu sveukupnog iznosa od 36.344,02 EUR, prihvaćen mu je tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 11.661,53 EUR, a odbijen je za isplatu iznosa od 11.661,53 EUR. Sud je zaključio da je tužitelj u uspio s osnovom tužbenog zahtjeva u omjeru od 32 % dok je tuženik uspio u omjeru sa 68 %. Veći uspjeh valjalo je umanjiti za manji od 32, te dobiti omjer od 36 % koji se sudi stranci koja je u većoj mjeri usojela u sporu. Jedino troškove vještačenja sud je u cijelosti sudio tužitelju jer bez provođenja

stručnog dokaza sud ne bi mogao suditi i odlučiti o dosuđenom dijelu tužbenog zahtjeva (t. III. izreke).

120. Stoga je tuženiku, kao potrebne za vođenje parnice (čl. 155. st. 1. ZPP-a), valjalo priznati troškove sastava odgovora na tužbu u iznos od 500,00 EUR na temelju Tbr. 7.1. Tarife, sastava podneska od 15. studenog 2023. i 27. lipnja 2025., svaki u iznosu od 500,00 EUR na temelju Tbr. 8.1. Tarife, te troškove zastupanja, po punomoćniku, na ročištima 6. lipnja 2024., 5. rujna 2024. i 20. ožujka 2026., za svako iznos od 500,00 EUR na temelju Tbr. 9.1. Tarife, sve uvećano za PDV-e. Stoga je tuženiku valjalo ukupno priznati troškove parničnog postupka u iznosu od 3.750,00 EUR, odnosno u konačnici dosuditi 36 % navedenih troškova, konkretno iznos od 1.350,00 EUR. Na troškove postupka valjalo je dosuditi zatezne kamate na temelju čl. 151. st. 3. ZPP-a, a sve po stopi iz čl. 29. st. 2. ZOO-a, koja se primjenjuje u ostalim odnosima. Slijedom iznesenog valjalo je odlučiti kao u t. IV. izreke presude.

121. Preostali zahtjev tužitelja, iznad troškova vještačenja, valjalo je odbiti jer je stranka koja je u manjoj mjeri uspjela u sporu (t. V. izreke). Također, i preostali zahtjev tuženika iznad dosuđenog omjera valjalo je u iznosu do 2.400,00 EUR sa zateznim kamatama odbiti kao nepozvan (t. VI. izreke).

122. Također, uz tužbu je tužitelj podnio manifestacijski zahtjev dok je u konačnici postavio određen tužbeni zahtjev iz čega je sud zaključio da je tužitelj povukao manifestacijski zahtjev pa je na temelju čl. 193. st. 2. ZPP-a riješio kao u izreci rješenja.

U Zagrebu 16. lipnja 2026.

Sutkinja:
Dina Jellin

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke su ovlaštene izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka pisanog otpavka presude odnosno od dana objave presude ukoliko uredno pozvana stranka nije pristupila na ročište za objavu i to u dva primjerka za sud i po jedan primjerak za svaku protivnu stranu. Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Zagrebu, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

DNA:

1. tužitelju, po pun., uz nalog za sudsku pristojbu na presudu 483,44 EUR
2. tuženiku, po pun.
3. kal. 30 dana

Broj zapisa: **9-30889-7f9c1**

Kontrolni broj: **07703-5b286-ecda2**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=DINA JELLIN, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.